

שחרורת נטע הררי נבון

מהגבר לילדה. כיבושו של האדם הלבן את הטריטוריה כהת העור הוא כיבוש מלא תשוקה ואלמות כמעט במובן קולוניאליסטי. בחלל התערוכה גלריה של נשים בלונדיניות המהוות ייצוג נשי שהוא בעיקרו פגום וגרוטסקי. האישה הבלונדינית מודעת להיותה מושא למבט. היא מישירה את מבטה עם עין חבולה ומחייכת, מערערת על עצם האפשרות של זהות נשית להתקיים כזהות

עגול נראים גבר וילדה פוסעים על חבל דק לכיוון בקתה חשוכה. צלליותיהן משתקפות במים במהופך, אולי צועדות לכיוון המנוגד, מסמנות את אופציית ההימלטות.

התימה של העבודות כולן היא נקודת המפגש בין העולם ה"לבן" לבין העולם ה"אחר", המסומן באמצעות מידת כהות העור. בעבודה בפורמט עגול נראית סצנת מסיבה. איש מבוגר, עירום, לבן, חובש מסכה. יד אחת שלו אוחזת בכתפה של ילדה כהת עור, ידו השנייה מרימה את צמתה. הילדה עומדת בשקט, תחתונה מופשלים והיא מקשיתה את גבה בניסיון ליצור מרחק. זו העבודה היחידה שבה קטגוריית הצבע נפגשות. המפגש רווי מתח מיני. השניים אינם מישירים מבט, הכוח המופעל נע מכיוון אחד, כיוון קריאת העבודה מהלבן לשחור,

העבודות של נטע הררי ב"שחרורת" הן מיצב ציורי דרמטי. הצופה מזהה את גלריית התפקידים שלוקחים חלק בדרמה, מאתר את נקודות המבט השונות ומזדהה איתן. בגלריית התפקידים, כינון הזהות נעשה ביחס ישיר לנראותו של הגוף, לגון עורו ולמבט המכוון אותו כמושא תשוקה. הדמות מקובעת על ידי מבט דיכוטומי קטגורי, המובנה בשפה שהיא עצמה דיכוטומית וקטגורית: שחור/לבן, גבר/אישה, ילדה/אישה, בלונדינית/שחורה.

הקטגוריות חושפות עולם היברידי. עולם שלישי פוסט-קולוניאליסטי שהלבן והשחור שזורים בו ללא הפרד. ילדה שחרורת מגישה פרה, שתי ילדות שחומות עור אוחזות בחבל, מחכות לילדה השלישית שתבוא ותקפוץ. הזמן קפא. הציפייה מותחת. בעבודה אחרת בפורמט

סמרא ניטאע הררי

מִאֲחֶרְתָּהּ וּמְקוֹסֶּה זָהֶרָהּ בִּמְחַוָּלָה לִחְלֹץ בַּעַד בֵּינָהּ וּבֵינֵהּ. זֶהָ הוּא הָעֵמֶל הַלּוּחֵד חַיִּת יוּכַד הַתִּקְוָה בֵּין תִּסְנִיפַת הָאֲלוּאֵן. הַתִּקְוָה מְלֵא בַּלְתוֹתֵר הַגְּנִסִי. נִזְרַת הַשְּׁחִיבִיִּתִין גַּיֵר מִבְּאִשֶׁרָה, מְאִרְסָה הַקּוֹעָה תֹּאֲתִי מִן הַגֵּהָ וְאֶחָדָה, הִיא הַגֵּהָ קְרֵאָה הָעֵמֶל מִן הָאִיבִיז אֶל־הַאֲסוּד, מִן הָרַגֵּל אֶל־הַיְלֵפָה. וּבַמְּאִהִיִּם הַקוֹלוֹנִיַּאֲלִיַּהּ פִּיִּן אַחְתֵּלֵּל הָרַגֵּל הָאִיבִיז לְלֶאֱרֹץ הַסּוּדַא הוּא אַחְתֵּלֵּל יִנְצַח בַּשְּׁהוּוֹהָ וְהַעֲנֵף.

הַנִּזְרָה הִיא הַמִּתֵּל הָרִישִׁי בִּי תִשְׁכִּילָה הָאֲדוּאֵר הַמִּסְחַצְרָה בִּי הַלּוּחַת. מִן הַגֵּהָ וְאֶחָדָה תְּכוֹן הַנִּזְרָה מִן עֵינֵי סְקִימָה אוֹ מְשׁוּבָה, וּמִן הַגֵּהָ הַשְּׂנִיַּהּ הִיא הַנִּזְרָה הַמְּקוּדָה, הַמְּחִפֵּה חֵלֶף הַנִּזְרָה אוֹ הַנִּזְרָה, אוֹ הַעֵיּוֹן הַמִּסְדֵּלָה נִזְרָתָהּ. תִּתְּקָאֵץ זֶה הַנִּזְרָה לְתִשְׁכֵּל שִׁבְכָה נִזְרָה תְּבִנִי הַגִּסֵּם הַחַזֵּר בִּי הַלּוּחָה מִן הַגֵּהָ, וְתִשְׁיָר אֶל־נִקְאֵץ זְעֵפֵה מִן הַגֵּהָ אַחֲרֵי.

ורדה, פלפולות בשורתה דאכנה תמסכא חבלא, תננתוראן הילדה הילדה לתלב מענה ותפז על החבל. הילדה מתגמד. الانتظار يثير التوتر. في عمل آخر شكله دائري نشاهد رجلا وطفلة يمشيان على حبل رفيع نحو كوخ مظلم. ينعكس ظلهم في الماء بشكل مقلوب، ربما تسير الظلال بالاتجاه المعاكس، تؤشران اماكنية الهروب. الفكرة الأساسية في هذا العمل الفني هي نقطة الالتقاء بين العالم «الأبيض» والعالم «الأخر» المؤشر بناء على مدى دكانة بشرته. في لوحة بشكل دائري نشاهد مشهدا من حفلة. رجل متقدم السن، عار، أبيض، يضع قناعا، يده تمسك كتف طفلة ذات بشرة داكنة، اليد الثانية ترفع ظفيرتها. تقف الطفلة هادئة، سروالها الداخلي منزلق على

أعمال نيטאע הררי «סמרא» הי מנשא תְּסוּבִירִי אַחְתְּאִמִי. יִסְתַּיֵּע הַמְּשַׁהֵד הַתְּעִרֵף אֶל־תִּשְׁכִּילָה הָאֲדוּאֵר הַמְּשַׁרְכָה בִּי הַדְּרַמָּה, יִכְתַּשֵּׁף תְּסוּרָתָהּ הַמְּחִלְפָה וּיְתַמָּאֵל מֵעֵהָ.

זמנ תשכילה האדואר יתמ תאסיס הוויה בנא עלו עלאקה מביארה מע רויה הגסד, لون بشرته والنظرة التي تأسسه كموضوع للشهوة. الشخصية تحدد وتثبت بواسطة نظرة ثنائية ضدية تصنيفية, مبنية بلغة هي نفسها ثنائية ضدية وتصنيفية: أسود/أبيض, رجل/امراة, طفلة/امراة, شقراء/سمر.

תְּכַשֵּׁף הַתִּסְנִיפַת עַן עֵאֵל מְהֵגֵן. עֵאֵל תֵּאֵל מֵאֲבַע הַקוֹלוֹנִיַּאֲלִיַּהּ יִתְשַׁאֲבֵּק בִּיֶה הָאִיבִיז וְהָאֲסוּד דוֹן אַנְפִּסָּאל. הַיְלֵפָה סְמֵרָא תְּקַדֵּם

26.5.00-30.6.00

שחרות

נטע הררי נבון

Brunette Neta Harari Navon

שמרא / نبتاع هاراري

מבט דיכוטומי וקטגורי:
שחור/לבן, גבר/אישה,
ילדה/אישה,
בלונדינית/שחורה

نظرة ثنائية ضدية
وتصنيفية: أسود / ابيض،
رجل / امرأة، طفلة / امرأة،
شعراء / سمراء

A categorical,
dichotomous gaze:
black/white, male/
female, girl/woman,
blonde/brunette

Brunette Neta Harari Navon

Neta Harari-Navon's works in *Brunette* form a dramatic painterly installation. The viewer identifies the gallery of roles taking part in the drama, recognizes the various points of view and identifies with them.

In this gallery of roles, constitution of identity is performed in direct relation to the body's visibility, its skin color, and the gaze that renders it an object of passion. The figure is fixated by a categorical dichotomous gaze built into a language that is, in itself, categorical and dichotomous: black/white, male/female, girl/woman, blonde/brunette.

These categories expose a hybrid world, a post-colonial Third World where black and white are inseparably intertwined. A black-haired girl is offering a flower, two brown-skinned girls hold onto a jump rope, waiting for a third girl to come and play. Time has frozen. Anticipation is tense. Another work in a round format features a man and a girl walking on a tightrope toward a dark hut. Their silhouettes are reflected in the water inversely, perhaps walking in the opposite direction, marking the option of escape.

All the works are concerned with the meeting points between the "white" world and the "other" world, represented by the skin's degree of darkness.

Another work in a round format presents a party scene. A naked white adult

שלמה ומושלמת. המבט הופך לשחקן ראשי בגלריית התפקידים הנוכחת בעבודות. מצד אחד החזרת מבט, גם אם בעיניים דלקתיות או פגועות של הנשים הבלונדיניות, ומצד שני המבט החסר, המוסתר על-ידי מסכה או משקפיים, או גם עיניים משפילות מבט. כל אלה מצטלבים לרשת של מבטים שמבנה את הגוף הנוכח בציוור מחד, ומצביעה על נקודת החולשה הטמונה בו מאידך.

man is seen wearing a mask. One of his hands holds onto the shoulder of a dark-skinned girl, his other hand lifts up her braid. The girl stands quietly, her panties rolled down, and she arches her back in an attempt to create some distance. This is the only work where the color categories meet. The encounter is imbued with sexual tension. The two figures do not look up. The power exercised is unidirectional; the reading direction is from white to black, from the man to the girl, symbolizing white man's conquest of the dark-skinned territory as one teeming with passion and violence, in a virtually colonial sense.

The exhibition space offers a gallery of blonde women that form an essentially flawed and grotesque female representation. The blonde woman is aware of the fact that she is an object of the gaze. With a bruised eye, she looks straight ahead, smiling, thus undermining the very possibility for female identity to exist as a perfect, intact identity.

The gaze becomes a key player in the gallery of roles presented in the works. On one hand, the gaze is returned, even with inflamed or bruised eyes; on the other hand, there is the absent gaze, which is concealed by a mask, glasses, or downcast eyes. All these intersect to form a web of gazes that structures the body present in the painting, while highlighting its weak points.

The blonde woman is aware of the fact that she is an object of the gaze. The exhibition space offers a gallery of blonde women that form an essentially flawed and grotesque female representation.

نشاهد في فضاء الجاليري تشكيلة من النساء الشقراوات اللواتي يشكلن تمثيلا نسائيا هو نفسه سقيم ومبالغ به. المرأة الشقراء تدرك كونها موضوعا للنظرات.

האישה הבלונדינית מודעת להיותה מושא למבט. בחלל התערוכה גלריה של נשים בלונדיניות המהוות ייצוג נשי שהוא בעיקרו פגום וגרוטסקי.

